

РЕШЕНИЕ

№ 2754

гр. София, 05.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 20.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **991** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 186, ал. 4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).

Образувано е по жалба [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], вх.А, ет.1, представлявано от А. Д. Д. срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 509-ФК от 17.12.2019г. на Началник отдел "Оперативни дейности"- В. в ГД "Фискален контрол" при ЦУ на НАП– запечатване на търговски обект- складова и производствена база, находящ се в [населено място], м. „Четвърти километър“, стопанисван от „МЕГАФРУТ“ О., и забрана за достъп до него за срок от 14 /четиринадесет/ дни, на основание чл.186, ал.1 и чл.187, ал.1 ЗДДС.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Излагат се аргументи в тази насока.

В хода на производството жалбоподателят редовно призован, не се явява, не се представлява.

Ответникът, в писмено становище чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Излага съображения в тази насока. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи

проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт, приема за установени следните обстоятелства по делото:

На 12.12.2019 г. в 14:00 ч. при извършена проверка в търговски обект по смисъла на параграф 1, т.41 от ДР на ЗДДС – складова и производствена база, находящ се в [населено място], м. „Четвърти километър“ №11, стопанисван от [фирма], контролните органи по приходите установили следното: Провереният обект се състоял от сграда за охрана и персонал, навес и кантар, склад за селскостопанска продукция и инвентар, сграда за линия за сортиране, с основна дейност на дружеството- обработка и пакетиране на слънчоглед, производство на селскостопанска продукция- сливи и череши, предоставяне на кантарни услуги.

В обекта имало налични две фискални устройства с нулеви данни за дневен оборот, съгласно разпечатан дневен отчет на 12.12.2019г. Фактическата наличност в касата на обекта била 1054.16 лв., 100 евро, 89 румънски леи, 355 молдовски леи. Установена разлика в разчетената касова наличност и фактически такава била в размер на 1054.16 лв., 100 евро, 89 румънски леи, 355 молдовски леи.

При проверка на кантарни бележки за извършени услуги- измерване на тегло на камиони/бус/автомобили, продажба на отсевки, констатирани, че за следните номера кантарни бележки нямало издаден фискален бон от дружеството:

- Кантарна бележка № 11711/12.12.2019г за извършена и осчетоводена услуга - кантар на камион H7072AP на стойност 10.00лв.;
- Кантарна бележка № 11473/08.11.2019г за извършена и заплатена услуга на камион C0638CB- кантар на стойност 10.00лв.;
- Кантарна бележка № 11527/15.11.2019г за извършена и заплатена услуга на камион H2992BH- кантар - на стойност 20.00лв.;
- Кантарна бележка № 11563/08.11.2019г за извършена и заплатена услуга на камион H2864BX- кантар - на стойност 10.00лв.;
- Кантарна бележка № 11431/02.11.2019г за извършена и заплатена услуга на камион H4061BX- кантар- на стойност 10.00лв.;
- Кантарна бележка № 11432/02.11.2019г за извършена и заплатена услуга на камион A4584MM- кантар на стойност 10.00лв.;
- Кантарна бележка № 11493/12.11.2019г за извършена продажба на стока-отсевки- 300 кг на стойност 54.00лв. транспортирани с камион И 1239BH;
- Кантарна бележка № 11524/15.11.2019г за извършена и заплатена услуга на камион H2992BH- кантар - на стойност 10.00лв.

Контролните органи установили, че за извършените услуги на обща стойност 134.00 лв., заплатени от клиентите, на място, в брой в обекта, търговецът не е издал фискален касов бон от наличното в обекта ФУ с изградена дистанционна връзка с НАП.

Съставен е опис на паричните средства в касата към момента на започване на проверката /л.106 отзад/, попълнен е въпросен лист /л.105 отзад и 106/, отпечатани-дневен отчет.

За извършената проверка и направените констатации на основание чл.110 ал.4, вр. чл.50 ал.1 от ДОПК е съставен ПИП сер.АА №0383317/12.12.2019 г. /л.101 и сл./.

На 17.12.2019г. е издадена процесната Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 509-ФК от 17.12.2019г. на Началник отдел "Оперативни дейности"- В. в ГД "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, с която е разпоредено запечатване на търговски обект- складова и производствена база, находящ се в [населено място], м. „Четвърти километър“, стопанисван от МЕГАФРУТ“ О., и

забрана за достъп до него за срок от 14 /четиринадесет/ дни, на основание чл.186, ал.1 и чл.187, ал.1 ЗДДС.

По делото са приети писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка, включително съставени срещу [фирма] АУАН № F533058/07.01.2020 г. и АУАН № F533060/07.01.2020 г..

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Оспореният индивидуален административен акт подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, а жалбата срещу същия е депозирана в срока по чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.186, ал. 3 ЗДДС, принудителната административна мярка по ал. 1 се прилага с мотивирана заповед на органа по приходите или оправомощено от него длъжностно лице. Видно от приложената по делото заповед № ЗЦУ–ОПР-16/17.05.2018 г. /л.130/, в т.1, изпълнителният директор на НАП е определил Директорите на дирекция “Контрол“ в териториалните дирекции и началниците на отдели „Оперативни дейности“ в дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки запечатване на обект по чл.186 от ЗДДС. Със Заповед № 2107/30.03.2018г. /л.128/, Б. Г. е преназначена на длъжност Началник отдел „Оперативни дейности“- В., ЦУ на НАП. Предвид това, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са изискванията за форма на административния акт, като не се установяват допуснати в хода на административното производство нарушения на административно производствените правила. Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа задължителните реквизити- наименование на органа, който я издава, наименование на акта, адресат, разпоредителна част, определяща правата и задълженията на адресата, начин и срок на изпълнение на ПАМ, срок и ред за обжалване и подпис на физическото лице, персонализиращо административния орган. По отношение материалната законосъобразност на акта:

Според чл. 186, ал. 1, б. “а“ от ЗДДС, на лице, което не спазва реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се налага принудителната административна мярка (ПАМ) запечатване на обект за срок до 30 дни. Посочената разпоредба обвързва императивно органите по приходите със задължение да прилагат посочената ПАМ във всеки случай на установено от тяхна страна нарушение на реда или начина за издаване на съответен документ за продажба.

Съгласно чл. 118, ал. 1 ЗДДС всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство /фискален бон/ или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност /системен бон/, независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Редът и начинът за издаване на фискална касова бележка (фискален бон) е установен в Наредба № Н-18/2006 г. на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства

(Наредба № Н-18). Съгласно чл.25, ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-18, задължително се издава фискална касова бележка за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод. Фискалната касова бележка се издава при извършване на плащането, като едновременно с получаване на плащането на клиента се предоставя издадената фискална касова бележка (чл. 25, ал. 3 от Наредбата).

В конкретния случай безспорно се установява по делото, че за извършени услуги-измерване на тегло на камиони/бус/автомобили, продажба на отсевки, за следните номера кантарни бележки, не били издадени фискални бонове от намиращите се в обекта и работещи фискални устройства. В тази насока приложените по делото доказателства са еднопосочни и непротиворечиви. В случая от жалбоподателя не са представени други доказателства, които да оборят направените фактически констатации и изводи от инспекторите по приходите, всъщност не се и оспорват тези факти.

Не се спори и че в търговския обект са инсталирани и регистрирани ФУ. Издаването на фискална касова бележка за извършените услуги и плащане в брой е било дължимо, но това не е сторено. Следователно, налице е неизпълнение от страна на жалбоподателя на задължението по чл. 118, ал. 1 ЗДДС за регистриране и отчитане на извършена в стопанисвания от него обект продажба чрез издаване на фискална касова бележка, което обуславя наличие на материалните предпоставки за прилагане на ПАМ - запечатване на обекта по чл. 186, ал. 1, б. "а" от ЗДДС. При наличие на предпоставките на чл. 186, ал. 1 ЗДДС, органът е длъжен да издаде заповед за налагане на принудителна административна мярка, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. На административния орган не е предоставена възможността да преценява определени обстоятелства, при които да наложи мярката или пък други обстоятелства, при наличието на които да не я наложи. Нарушението е формално и законът не държи сметка за стойността на неотчетената покупка, т.е. нейната стойност е ирелевантно обстоятелство, за налагане на ПАМ. Следва да се отбележи, че протоколът за проверка, съставен по установения ред и форма от органите по приходите в кръга на правомощията им, се ползва с материална доказателствена сила за извършените от органите по приходите действия и за установените факти и обстоятелства, съгласно чл. 50, ал. 1 от ДОПК. Само по себе си установяването на нарушението е достатъчно условие органът по приходите да наложи ПАМ. По делото не са представени доказателства от жалбоподателя, че не е извършено процесното нарушение. Аргумент в подкрепа на това е и установената от органите по приходите разлика в немалък размер между паричните средства в касата и тези по дневен финансов отчет. Подобна разлика е индичия за системно неиздаване на касови бележки и създадена организация на работа, която не позволява нормалното разчитане с бюджета.

Единствената преценка, която административният орган е оправомощен да извърши, е по отношение срока на принудителната административна мярка. В конкретния случай, този срок е определен на 14 дни, като е извършена преценка на конкретните факти и обстоятелства.

Посочено е че, неспазването на задължението за издаване на касова бележка винаги води до негативни последици за фиска. Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че е нарушен принципът на съразмерност. Изложените от административния орган

мотиви във връзка с определения срок на принудителната административна мярка, съдът намира за достатъчни за формиране на извод относно спазване изискванията на съразмерност, приложими при упражняването на оперативна самостоятелност- в оспорения акт се съдържат конкретни обстоятелства, при които е извършено нарушението, посочено е, че с извършеното нарушение може да се направи обосновано предположение, че се цели отклонение от данъчното облагане. Предвид изложеното, съдът намира оспорената заповед за издадена в съответствие с материалния закон.

Задължението по чл. 118, ал. 1 ЗДДС, респективно по чл. 25 от Наредба № Н-18, има за адресат лицето, което осъществява дейност посредством обекта, в настоящия случай [фирма], и неизпълнението на това задължение е обективната предпоставка за налагането на принудителната мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС.

По отношение наложената с процесната заповед забрана за достъп до обекта, макар тази мярка да е предвидена като отделна ПАМ съгласно чл. 187, ал. 1 ЗДДС, доколкото същата се прилага едновременно и във всички случаи на налагане на мярката по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС, преценката за нейната законосъобразност може да се сведе до това има ли разпоредено запечатване на обекта. Тъй като в случая забраната за достъп е наложена със същата заповед, с която е разпоредено и запечатването на обекта, следва да се приеме, че условията по чл. 187, ал. 1 ЗДДС са изпълнени, като забраната за достъп е наложена спрямо обекта, където е извършено нарушението. Следователно оспорената заповед е законосъобразна и в тази ѝ част.

На последно място, съдът намира и че оспорената заповед е издадена в съответствие с целта на закона. Видно от изложените в заповедта мотиви, мярката цели постигне на промяна в начина на извършване на дейността в конкретния търговски обект, като прекият резултат е правилно отчитане на дейността, а индиректният- недопускане вреда за фиска. В случая се касае за законоустановена цел, тъй като нормата на чл. 22 ЗАНН предвижда налагане на принудителни административни мерки за предотвратяването на административни нарушения. Уредената в чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС принудителна административна мярка „запечатване на обект“ е насочена към постигане именно на такава превантивна цел, доколкото към момента на постановяването ѝ дружеството не е преустановило дейността си в търговския обект, т.е. съществува възможност за извършването и на друго нарушение, свързано с неиздаване на законоустановен документ за извършено плащане.

Неоснователен е довода на жалбоподателя, че в заповедта за налагане на ПАМ е установено несъответствие, доколкото от органите по приходите са изискани и приложени относимите към конкретното нарушение документи, обусловили наложената ПАМ. Следва да се има предвид, че принудителната административна мярка е независимо от административнонаказателната отговорност за извършеното нарушението.

Предвид изложените съображения, съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е законосъобразен, а жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода от спора и поради своевременното искане за присъждане на разноски, направено от процесуалния представител на ответника, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, жалбоподателят дължи заплащане на разноските по делото, което е по реда на АПК. Съгласно разпоредбата на чл.78, ал.8 ГПК /обн. ДВ бр.8/ 2017г./, в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер,

определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл.37, ал.1 ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. В нормата на чл.24 Наредба за заплащането на правната помощ е визирано, че „По административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лв.“. Съдът намира, че юрисконсултското възнаграждение следва да бъде определено в размер на 100 лв., тъй като делото не представлява фактическа и правна сложност.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Трето отделение, 73-ти състав
РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], вх.А, ет.1, представлявано от А. Д. Д. срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 509-ФК от 17.12.2019г. на Началник отдел "Оперативни дейности"- В. в ГД "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1 и чл.187, ал.1 ЗДДС е разпоредено запечатване на търговски обект- складова и производствена база, находящ се в [населено място], м. „Четвърти километър“, стопанисван от „МЕГАФРУТ“ О., и забрана за достъп до него за срок от 14 /четиринадесет/ дни.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: